

AF

(الف)

Bağışlama

ve sorumluluktan kurtarma anlamında ahlâk ve fıkıh alanlarında kullanılan bir terim.

□ AHLÂK. Sözlükte "yok etmek, silip süpürmek; fazlalık, artık" gibi mânalara gelen *afv*, bir ahlâk ve hukuk terimi olarak genellikle, "kötülük ve haksızlık edeni, suç veya günah işleyen bağışlama, cezalandırmaktan vazgeçme" anlamlarında kullanılmaktadır (bk. Râgıb el-İsfahânî, *eş-Şerh*, s. 344; *Lisânü'l-'Arab*, "afv" md.). *Afv* kelimesi Kur'an'da, birinde "fazlalık", diğerinde "bağışlama" mânasında olmak üzere iki âyet-te geçmektedir (bk. el-Bakara 2/219; el-A'râf 7/199). Bunlardan Bakara sûresindeki âyetle "Sana hayır yolunda ne harcaycaklarını da sorarlar. Fazlasını (harcaynız), de!" buyurulmuştur. Fıkıh kitaplarında bu âyetteki mânası dikkate alınarak "afv" kelimesi "malın nisaptan fazla olan kısmı" anlamında terim olarak da kullanılmıştır (bk. Nisab, Zekât). *Afv*, ayrıca beş âyetle Allah'ın sıfatı olan *afûv**, bir âyetle insanların sıfatı olarak *âfin* şeklinde, yirmi yedi âyetle de çeşitli fiil kalıplarında kullanılmıştır. Aynı kullanış tarzları hadislerde de görülür.

Akıl ve *teennî**den çok duygularının etkileriyle davranma eğiliminde olan Câhiliye toplumunda kötülüğü kötülikle karşılamak genel bir uygulama idi. Bunun aksine davranış, çoğunlukla zayıflık ve acz işareti sayıldığından insanlar afftan ziyade cezalandırma yolunu seçerlerdi. Buna karşılık Kur'an-ı Kerim'de Allah'ın affediciliği ve mağfireti çeşitli vesilelerle ifade edilerek affın ilâhî bir sıfat ve yüksek bir ahlâkî meziyet olduğu kesin olarak ortaya konmuştur. Yine Kur'an'a göre bir kötülüğü karşılığı ona denk bir cezadır ve bu adaletin gereğidir. Hiçbir suçlu, birine vermiş olduğu zarardan veya suçunun karşılığı olarak kanunda gösterilen cezadan fazlasıyla cezalandırılmaz. Çünkü bu zulümdür. Buna karşılık haksızlığa uğrayan taraf suçluyu bağışladığı takdirde, "onu mükâfatlandırmak Allah'a düşer" (eş-Şûrâ 42/40). Zira bağışlayan kişi adaletin yerine getirilmesinden gönüllü olarak vazgeçmiş ve affetmekle bir ihsanda bulunmuştur. Affetmek, İslâm'da bütün faziletlerin temelini teşkil eden takvâyâ en yakın meziyettir (bk. el-Bakara 2/237). Bu sebeple Kur'an'da müslümanlar bu fazilete çağırılırken,

"Onlar affetsinler, hoş görsünler. Allah'ın sizleri bağışlamasını istemez misiniz?" (en-Nûr 24/22) buyurulmaktadır.

Belli başlı hadis kitaplarında af konusuna özel bölümler (bablar) ayrılmış ve bu bölümlerde Hz. Peygamber'in affediciliği, müslümanların birbirlerinin hatalarına, özellikle kadınlara, çocuklara, yetimlere karşı affedici ve müsamahakâr olmaları, devlet adamlarının affa önem vermeleri, müşriklerin, müslümanlara kötülük edenlerin ve *zimmî**lerin affedilip edilemeyeceği gibi konulara dair pek çok hadis zikredilmiştir. Ayrıca en eski dönemlerden itibaren özellikle *edep** ve *mev'ize** türünde yazılmış ahlâk kitaplarında af konusuna da yer verilerek ilgili âyet ve hadisler kaydedilmiş, selef âlimlerinin, süfîlerin, hatta bazı kitaplarda Pisagor, Sokrat, Eflatun, Aristo, Enûşîrevân gibi eski filozof ve hakimlerin af konusundaki hikmetli sözlerinden nakiller yapılmıştır.

İslâm ahlâkçıları affetmeyi müslümanlar arasında riayet edilmesi gereken bir din kardeşliği görevi ve hakkı olarak düşünmüşlerdir. Nitekim din kardeşliği haklarının sıralandığı eserlerde yer alan konular arasında çoğunlukla "af ve öfkeye hâkim olma" veya "af ve hoş görme (sahf)" gibi başlıklar da bulunur. Bu münasebetle üzerinde durulan en önemli tartışma konusu, hangi suçların affedilebileceği veya edilemeyeceği meselesidir. Bir kişiye karşı kötülük ve haksızlık yapan kimsenin haksızlığa uğrayan tarafından affedilebileceği, üstelik bunun bir fazilet olduğu hususunda bütün ahlâkçılar görüş birliğine varmışlardır. Bir suçlunun, haksızlığa uğrayan taraf rıza göstermedikçe, başka herhangi bir kişi veya kuruluşça affedilemeyeceği de yine ittifakla benimsenmiştir. Dinî vecibelerini ihmal etmek veya dinî yasakları çiğnemek suretiyle kötülük yapmakta olan bir müslümanın öteki müslümanlarca af ve müsamaha ile karşılanıp karşılanamayacağı hususu tartışmalıdır. Gazzâlî'nin belirttiğine göre, Ebû Zer el-Gıfârî'nin öncülüğünü ettiği bir topluluk, bu nevi kötülüklerde ısrar edenlerle dostluk ve arkadaşlık ilişkilerinin kesilmesi gerektiğini savunurken, Ebû'd-Derdâ, Hakîm et-Tirmizî gibi süfîlerin oluşturduğu ve Gazzâlî'nin de iştirak ettiği diğer bir grup ise af ve müsamahadan yana olmuştur. Onlara göre Kur'an'da da kötü kişilerden değil, onların işledikleri fenalıklardan uzak durmak gerektiğine işaret edilmektedir (bk. Yûnus 10/41; Hûd 11/35).

İslâm ahlâkçıları affın sağlayacağı faydalar üzerinde de durmuşlardır. Esasen Kur'an-ı Kerim'de affın teşekkür ve minnet duygularını harekete geçireceğine işaret edilmiş (bk. el-Bakara 2/52), Hz. Peygamber de "Allah, muhakkak surette kötülüğü affeden kişiyi aziz kılar" (*Müsned*, II, 235, 238) buyurmuştur. Buradaki *aziz* kelimesinin Arapça'da hem "şerefli", hem de "güçlü" anlamına geldiği göz önüne alınırsa bu hadiste affın faydasının oldukça geniş tutulduğu sonucuna varılabilir. Râgıb el-İsfahânî affın sağladığı mutluluğa cezalandırma yoluyla ulaşamayacağını, bu faziletin insana toplum içinde itibar kazandıracağını belirterek, özellikle cezalandırma gücü ve imkânı bulunanların buna rağmen affı tercih etmelerini saygıdeğer bir davranış olarak nitelemektedir. Bu bakımdan affın tebliğ ve eğitim metodu olarak da önemi büyüktür. Kur'an-ı Kerim'de affın ıslah edici yönüne de işaret edilmiş (bk. eş-Şûrâ 42/40), Hz. Muhammed'in tebliğdeki başarısı, onun davranışlarındaki inceliğe, yumuşak kalpli olmasına bağlanmış ve kendisine bağışlayıcı olması öğütlenmiştir (bk. Âl-i İmrân 3/159). Bu sebeple bütün İslâm eğitimcileri af ve müsamahayı eğitimin vazgeçilmez metotları arasında göstermişlerdir.

Af ile ilgili diğer bir tartışma konusu da özellikle kelâm kitaplarında yer alan Allah'ın affının sınırlı olup olmadığı ve bu affın adalet ilkesiyle alâkası meselesidir. Selef âlimleriyle daha sonraki bütün Ehl-i sünnet mensupları, hem aklî hem de naklî deliller göstererek, Allah'ın şirk ve küfür dışındaki bütün günahları dilerse bağışlayacağını kabul etmişlerdir. Şöyle ki: Bâkılânî'nin de belirttiği gibi (bk. *et-Temhîd*, s. 351-353) insan aklı ve tecrübesi affetmenin yüksek bir meziyet olduğunu ve bunun adalet ilkesiyle çelişmediğini göstermektedir. Nitekim müslüman olsun olmasın, bütün insanlar, cezalandırma hak ve yetkisine sahip olduğu halde, cezalandırmak yerine af yolunu tercih eden kişiyi adaletsizlikle suçlamak şöyle dursun, onun bu hareketini takdirle karşılarlar. Öte yandan, Allah insanlara affetmeyi ve müsamahakâr olmayı öğütlemiştir. Bu durumda, insanlar için yüksek bir erdem olan affetmeyi, bütün kemal sıfatlarıyla en yüksek derecede muttasıf olan Allah için imkânsız görmek aklî bakımdan izah edilemez. Şu halde Allah, bağışlamayacağını bildirdiği küfür ve şirk dışındaki bütün günahları dilerse affeder. Ayrıca Kur'an-ı Kerim

ve hadislerde de bunu teyit eden nakli deliller mevcuttur (bk. en-Nisâ 4/48; ez-Zümer 39/53). Buna karşılık Mu'tezile âlimleri, bu görüşü reddederek tövbe etmeden veya kötülüğünü bağışlatacak değerde daha önemli iyilikleri olmadan büyük günah işleyen birini affetmenin yanlış, çirkin, hikmet ve adalete aykırı olduğunu, dolayısıyla Allah için bu anlamda bir affin düşünülmeceğini, daha kesin bir ifade ile, Allah için böyle bir affin câiz olmadığını savunmuşlar, bunu âyetlerle de (bk. en-Nisâ 4/93; Yûnus 10/27) ispatlamaya çalışmışlardır. Esasen bu tartışmanın bir yönü, iki mezhep arasındaki imanla ilgili görüş ayrılığına dayanmaktadır. Nitekim Ehl-i sünnet, iman alanı ile amel alanını ayırdığı ve iman ilkelerini benimsemesi şartıyla amelî alanda büyük günah işleyenleri de mümin saydığı, dolayısıyla bunların ilâhî affa mazhar olabileceklerini kabul ettiği halde, Mu'tezile bunu reddetmiş, inkâr ve şirkten uzak olsa bile, diğer büyük günahları işleyen de tövbe etmeden öldüğü takdirde imandan çıkacağını ileri sürmüş, **fâsık*** diye adlandırdığı bu kimseleri af kapsamının dışında tutmuştur. Ancak, Mu'tezile'nin müteahhir âlimlerinden Kâdî Abdülcebbar, af konusunda mezhebin Bağdat ve Basra kollarının telakkilerini özetledikten sonra, Allah'ın fâsıkı affetmesinin aklın mümkün olmadığı şeklindeki klasik görüşü katılmadığını belirtmiştir (bk. *Şerhu'l-Uşûl'l-hamse*, s. 678). Ona göre bu, aklî bir zorunluluk değildir. Allah büyük günah işleyeni, imkânsız olduğu için değil, cezalandıracağını bildirdiği (vaîd) için bağışlamayacaktır.

BİBLİYOGRAFYA :

Müsned, II, 235, 238; *el-Muvaṭṭaʿ*, "Sada-ka", 12; Tirmizî, "Birr", 88; Bâkılânî, *et-Tem-hîd* (nşr. R. J. Mc Carthy), Beyrut 1957, s. 351-364; Kâdî Abdülcebbar, *Şerhu'l-Uşûl'l-hamse* (nşr. Abdülkerim Osman), Kahire 1384/1965, s. 642-646, 657, 664, 678; Gazzâlî, *İhyâʾ*, Beyrut 1402-1403/1982-83, II, 184-186; Râgıb el-İsfahânî, *ez-Zerʿa ʿilâ mekârimi's-şerʿi* (nşr. Ebû'l-Yezîd el-Acemî), Kahire 1405/1985, s. 343-344; *Lisânü'l-ʿArab*, "afv" md.; Ebû Saîd el-Hâdimî, *el-Berikâtü'l-Mahmûdiyye fî Şerhi Tarikati'l-Muhammediyye*, İstanbul 1318, II, 328-331; Wensinck, *Muʿcem*, "afv" md.; M. F. Abdülbâkî, *Muʿcem*, "afv" md.

MUSTAFA ÇAĞRICI

□ FIKİH. İslâm hukukunda af, sanık hakkındaki hukukî takibattan vazgeçme veya mahkûmun cezasının bir kısmını yahut tamamını bağışlama anlamında kullanılır. İslâm dininde cezala-

rın konmasında asıl hedef suçların önlenmesi ve dolayısıyla cemiyet düzeninin korunarak insan hak ve hürriyetlerinin teminat altına alınmasıdır. Bu sebeple insanların huzurunu ciddi şekilde bozan suçlar için, suçun mahiyetine göre, Kur'an ve Sünnet'te çeşitli cezalar takdir edilmiş, suçların işlenmesi ve yaygınlık kazanmasına müsamaha gösterilmemiştir. Buna karşılık, İslâm ceza hukukunda suçların teşekkül ve ispatı hususunda konan şartlar cezanın uygulama alanını daraltmış, suçun meydana gelişinde ve ispatlanmasında kesinliği gölgeleyen her şüphe suçlunun lehine kullanılmıştır. Bunun yanı sıra, bazı durumlarda suçlunun affı mümkün kılınmış ve genel bir esas olarak, afı hata etmenin cezalandırmada hata etmekten daha hayırlı olduğu kabul edilmiştir. Hz. Peygamber bir hadisinde şöyle buyurur: "Elinizden geldiği kadar müslümanların cezalarını kaldırmaya çalışın. Onun için bir çıkış yolu varsa bırakın gitsin. Devlet başkanının afı hata etmesi cezalandırmada hata etmesinden hayırlıdır" (*Müsned*, V, 160).

İslâm ceza hukukunda, **kıyas*** ve **ta'zir*** cezalarının affı genel olarak kabul edilmiştir. Buna karşılık **had*** cezalarında, bazı istisnalar dışında af mümkün değildir. Diğer taraftan İslâm'da suçluların affı daha çok mağdur ile suçlu arasındaki bir mesele olarak kabul edilmiş ve affı yasama organının yetkisine bırakan beşerî hukuk sistemlerinin aksine, af yetkisi hakkı çiğnemenen mağdurun kendisine verilmiştir.

Had Cezalarında Af. Mahkeme kararıyla kesinleşmiş had cezalarında prensip olarak devletin hiçbir af yetkisi yoktur. Ancak suç unsurları ve ispat şartlarında eksiklik olması halinde cezanın düşmesi söz konusu olduğu gibi, bazı durumlarda suçlunun bağışlanması da kabul edilmiştir. Mağdur tarafından dava açılmasına bağlı olmayan had cezalarında af hiçbir şekilde mümkün değildir. Dava açılmasına ihtiyaç gösteren hadlerde -ki bunlar **kazf*** ve hırsızlık suçlarına uygulanan hadlerdir- af söz konusu olabilir. Bu iki suçta, dava açılmadan önce veya sonra, henüz hüküm kesinleşmeden mağdurun suçluyu affetmesi cezayı düşürür. Bu hususta fıkıh âlimleri görüş birliğine varmışlardır. Hz. Peygamber bir hadisinde, mahkemeye intikal ettirilmeden önce had davalarında affın mümkün olabileceğini, ancak mahkemede dava açıldıktan sonra affın söz konusu edilemeyeceğini be-

lirtmiştir (bk. Ebû Dâvûd, "İḥudûd", 6). Ancak bu af sadece kul hakkını düşürür, cezayı tamamıyla ortadan kaldırmaz. Devlet, suçlunun da durumunu göz önüne alarak ta'zir cezası verebilir. Hüküm kesinleştikten sonra hırsızlık suçunun affı hiçbir şekilde mümkün değildir. Kazf suçunda ise hüküm kesinleştikten sonra, İmam Şâfiî ve Ahmed b. Hanbel'e göre, mağdurun affı cezayı düşürür. Çünkü onlara göre kazf haddi tamamen kul hakkıdır veya bunda kul hakkı ağırlıktadır. Kazf haddinin tamamen Allah hakkı olduğu, kul hakkının ise dava açmaktan ibaret bulunduğunu kabul eden İmam Mâlik, Ebû Hanîfe ve diğer birçok âlime göre ise hüküm kesinleştikten sonra af câiz değildir.

Kıyas Cezalarında Af. İslâm ceza hukukunda af, kul hakkının hâkim olduğu kıyas cezasını düşüren sebeplerden biri olarak kabul edilmiştir. Suçlunun mağdurun bizzat kendisi veya velî'si tarafından affedilmesi Kur'an ve Sünnet'te teşvik edilmiştir (bk. el-Bakara 2/178; el-Mâide 5/45; eş-Şûrâ 42/40; *Müsned*, II, 386; III, 213, 258; Ebû Dâvûd, "Diyât", 3). Öldürme ve yaralama suçlarında uygulanan kıyas cezalarında af, kul hakkı olan kıyası düşürmekle birlikte devlet gerekirse suçluya ta'zir cezası verebilir. İmam Şâfiî ve Ahmed b. Hanbel'e göre, kasten öldürme ve yaralama suçlarında af hem karşılıksız, hem de diyet karşılığında olabilir. Zira bunlara göre söz konusu suçlarda mağdur, suçlunun rızasını almadan kıyas ve diyet cezalarından herhangi birinin uygulanmasını hâkimden isteyebilir. Bu suçlarda asıl cezanın kıyas olduğunu, diyete hükmedilmesinin suçlunun rızasına bağlı bulunduğunu kabul eden Ebû Hanîfe ve İmam Mâlik'e göre ise af ancak karşılıksız olabilir. Diyet karşılığında kısıstan vazgeçilmesi suçlunun rızasına bağlı olduğundan buna af değil, **sulh** denir.

Affa mağdurun bizzat kendisi yetkili olup onun ölümü halinde, kıyas hakkına sahip olan velîleri bu yetkiyi kullanabilirler. Bunlar da Ebû Hanîfe, Şâfiî ve Ahmed b. Hanbel'e göre, erkek ve kadının bütün mirasçılardır. İmam Mâlik'e göre ise bu hususta yetkili **asabe*** mirasçılar olup bunlar arasında da bir öncelik sıralaması söz konusudur. Bütün fukahaya göre affeden kimsenin âkil ve bâliğ olması şarttır. Kıyas konusunda hak sahibinin çocuk olması halinde, İmam Şâfiî ve Ahmed b. Hanbel'e göre, çocuk aleyhine bir tasarruf sayılacağı için velînin karşılıksız afı bulunma